

နေနွယ်ဇင်မြင့်

ချစ်ဖူးသူ အမှိုက်အမဲ

(၁)

လေဆိပ်မှာ ဧည့်ကြိုရခြင်းသည် “နေမင်းစစ်”အတွက် ပထမဆုံးအတွေ့အကြုံ ဖြစ်လေ၏။

ဘယ်တုန်းကမျှ ဘယ်သူခရီးသွားလို့ မှ ဘယ်သူခရီးကပြန်လာလို့ မှ ပို့ခြင်း၊ ကြိုခြင်းဆိုတာကို လုံးဝမလုပ်ခဲ့ဘူးချေ။ ဒီတစ်ခေါက်မှာ မှ ဧည့်ကြိုလိုက်ရတာက စင်စစ်...ဇင်လေးမျက်နှာနှင့် ဘွားဘွားကို ဖော်လံဖားရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ရောက်ရှိလာမည့်သူက ဇင်လေး၏ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ၊ နာမည်က “မမထက်မြက်”တဲ့ လေ။

“ဘကြီးနာမည်က ဦးထက်မြက် ဆိုတော့ ကိုကိုကြီးက ကိုဦးထက်မြက်တဲ့ ၊ မမထက် နာမည် ကျတော့ မမထက်မြက်တဲ့ ၊ မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်း၊ ဘကြီးက ဘွားဘွားရဲ့ သမက်”

ဇင်လေးရှင်းပြသလောက် မှတ်မိသည့်အခါလည်း ရှိ၊ မမှတ်တာတွေလည်း ရှိ။

“ဇင်လေးတို့ အမျိုးတွေကလည်း များ လိုက်တာ၊ ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ၊ လူစေ့တက်စေ့ နာမည်တွေ ရေးမှတ်ဖို့ စာမျက်နှာလေးဆယ် စာအုပ်တစ်အုပ်တော့ လိုမယ်”

ဇင်လေးက တခီခီရယ်ရှာ၏။ ဇင်လေး၏ နာမည်ရင်းက “ခင်သဇင်လေး”ဖြစ်ပါသည်။ ။ အားလုံးက ချစ်စနိုးနှင့် ဇင်လေးဟု ပဲ ခေါ်ကြသည်။

။ ဇင်လေးသည် ချစ်စရာလည်း အလွန်ကောင်း၏။ ဆွေမျိုးအုပ်စုကြီးက ကြီးမားလွန်းသည့်အခါ လူဦးရေများ သလောက်၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တည့်သည့်သူလည်း ရှိ၊ မခေါ်မပြော မတည့်သည့်သူတွေလည်း ရှိ၊ မကောင်းတတ်၍ ရှေ့တင်မှာ ပြုံးပြရပေမယ့် ကွယ်ရာမှာ မျက်စောင်းကျိတ်ထိုးနေကြသူတွေလည်း ရှိသည့်အထဲမှာ ဇင်လေးကတော့ လူတိုင်းနှင့်တည့်သည် ။ ဇင်လေးနှင့် မခေါ်သူမရှိပါ။ ဇင်လေး အတင်းကို ကွယ်ရာမှာ ပြောမည့်သူ မရှိပါ။ ဇင်လေးကို မည်သူကမျှ မျက်စောင်းမထိုးကြပါ။

ပြောရလျှင် ဇင်လေးသည် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး၏ အချစ်တော်တည်း။

သို့ပေမယ့်.....

“ဘွားဘွားက မြေးတွေအားလုံးထဲမှာ မမထက်မြက်ကို အချစ်ဆုံးပဲ” တဲ့ ။

ဒါကို ဆွေမျိုးတစ်ခုလုံး သိထားကြသလို ဘွားဘွားကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်သူ့ရှေ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခပ်ပြောင်ပြောင် ဝန်ခံလေ့ရှိသည် ။

“ထက်မြက်ချင်း တူပေမယ့် အဖေထက်မြက်လည်း ဒီလောက် မဟုတ်ဘူး ၊ သားထက်မြက် လည်း ဒီလောက် မဟုတ်ဘူး ၊ သမီးထက်မြက်သည် သာ ဘွားအချစ်ဆုံး”

ဆိုသော စကားကို တစ်ရေးနိုး ထပြောဖို့ တောင် ဝန်မလေးသည် ထိဘွားဘွား ဒေါ်အိမ်စည်က အချစ်ထူးလေ၏။

“ကိုကို.....ဘွားက အဲဒီနေ့ လေဆိပ်ကို သွားကြိုကြမယ့်လူတွေ ကားတွေ အများကြီးထဲမှာ ဘွားစီးမယ့်ကားကျမှ မောင်းမယ့်သူ မရှိလို့ ကိုကို

လိုက်မောင်းပို့နော်”

“အဲဒီကားမှာ ဇင်လေးရော ပါမှာ လား”

“ပါမှာ ...ဘွားက မမထက်မြက်ကို အချစ်ဆုံးဆိုပေမယ့် ဒုတိယအချစ်ဆုံးက ဇင်လေးလေ၊ သူ့ကားထဲမှာ ဇင်လေးတစ်ယောက်တည်းကို ခေါ်မှာ တဲ့ ၊ ဒါကြောင့် ကိုကို ကားလိုက်မောင်းပေးဖို့ ပြောမှာ ၊ ဘွားဘွားပြောလိမ့်မယ် ကိုကိုကို”

“မောင်းမယ်လေ၊ ဒါမှ ငါ့မြေးသမက်လေးက ငါ့ကို ဂရုစိုက်တယ်ဆိုပြီး ဇင်လေးနဲ့ မြန်မြန်ပေးစားမှာ ”

“အမယ်....ဒါတော့မရဘူး၊ ဇင်လေး ဘွဲ့ရမှ ”

“ကိုကိုက ကျောင်းပြီးနေပြီကွ”

“အလုပ်လုပ်ရင်း စောင့်ပေါ့”

ဇင်လေးက မျက်စောင်းစွေစွေလေး ထိုး၍ ရှုံ့မဲ့ပြီးလေးလုပ်ပြလျှင် သိပ်ချစ်စရာကောင်းလေ၏။ နေမင်းစစ်က ဇင်လေးကို သိပ်ချစ်ပါသည် ။ ချစ်သည် ဆိုရာ၌ မြတ်နိုးခြင်း၊နှစ်ခြိုက်သဘောကျခြင်းက စွဲမင်ခြင်း ထက် ပိုပါ၏။ ဇင်လေးကို တစ်မိမိမ့်ထိုင်ကြည့် ငေးမောရင်း ကြည်နူးနေရတာမျိုးနှင့် ချမ်းမြေ့ ငြိမ်အေးနေရ၏။ နေမင်းစစ်က ဇင်လေးကို စွဲမက်စွာ ပွေ့ဖက်ရှိုက်ကြွခြင်းမျိုးနှင့် ချစ်ခဲရပါတိ။ ဇင်လေးသည် အလွန်အေး၊ အလွန်သဘောကောင်း၊ သည်းခံစိတ်ကလေးလည်း ရှိလှပါတိ။ သူတစ်ပါး ဆိုလျှင်လည်း ကူညီတတ်ပါတိ၊ ဇင်လေး စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်နေတယ်ဆိုတာမျိုးကို နေမင်းစစ် တစ်သက်မှာ တစ်ခါတလေတောင် မတွေ့မကြုံဖူးဘူး ထင်ပါသည် ။

ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းလျက် ဖြူစင်လှသော ဇင်လေးမို့

နေမင်းစစ်က စွဲလမ်းချစ်မက်ရတာထက်၊ တစ်မိမိမ့် မြတ်နိုးရခြင်းက ပိုပါ၏။ ပြီးတော့...အလိမ္မာပိုသည့်ကလေးတစ်ယောက်နှင့် တူသည့်ဇင်လေးသည် မိန်းမသားတို့ တတ်အပ်သော ပညာမျိုးစုံကို တတ်ကျွမ်းလျက် အချက်အပြုတ်၊ ဇာထိုး၊ ပန်းထိုးမှ စ၍ အိမ်အလှပြင် ပန်းအိုးထိုးခြင်းထိ သူ မတတ်တာမရှိသလောက်မို့ တန်ဖိုးရှိ အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာဦးမည့်သူလေးပါ။

“ကိုကိုရေ....လူတွေထွက်လာကြပြီ၊ မမထက်မြက်ကို ကြည့်ပါဦး။”

“ဟော....ဇင်လေးရယ်၊ ကိုကိုမှ ညည်းရဲ့ မမထက်မြက်ကို မမြင်ဖူးတာ”

“ဟုတ်သားပဲ ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွားတွေ့ပြီလားဟင်၊ ခုဆိုက်တဲ့ လောယာဉ်ပျံက တီဂျီပဲ၊ မမ စီးလာတဲ့ လောယာဉ်ပဲ၊ လူအချို့တောင် ထွက်လာကုန်ကြပြီ”

“လာမှာ ပေါ့အေ၊ ထက်က တစ်ခါတလေကျ ရှေ့ဆုံးက ပေါက်ချလာတတ်ပေမယ့် တစ်ခါ တလေကျတော့လည်း လူတွေထဲ မတိုးချင်တာနဲ့ တစ်ယောက်တည်း နောက်ချန်ချင် ချန်နေ တတ်တာ၊ သူ့စိတ်က အမျိုးမျိုး”

“ကိုကို....ကြည့်ပါ၊ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့ ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည် ချက်အပြည့်၊ ကိုယ်ကိုမတ်ပြီး ထွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးတွေရင် အဲဒါ မမထက်မြက်ပဲ”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား”

နေမင်းစစ်က ပြုံး၍ နောက်၏။

တီဂျီလောယာဉ်က လူတွေအများကြီးပါလာသည် မို့ တစ်သုတ်ပြီးတ

စံသုတ် ထွက်လာကြသည့်သူတွေက နည်းနည်းတော့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ရှိပါ၏။ ဇင်လေးက နေမင်းစစ် လက်မောင်းကို ကိုင်တွယ် အားယူကာ ခြေဖျားလေးထောက်၍ ထောက်၍ မျှော်ရှာ၏။ ဘွားဘွားကတော့ အရပ် ပုသူမို့ ခြေဖျားလည်း မထောက်နိုင်သည် မို့ နီးရာကုလားထိုင်မှာ ပဲ ဝင် ထိုင်လိုက်တော့သည် ။

“ညောင်းပြီအေ”

ဘွားဘွားက ထိုင်နေဆဲမှာ တောင် နှုတ်က
အငြိမ်မနေဘဲကြည့်....ကြည့်ဟု ကြည့်ခိုင်းနေ၏။ အဲသည် အချိန်မှာ နေ
မင်းစစ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။ ရင်ထဲ ခိုင်းခနဲ
ဆောင့်ခုန်သွားသည် ။ နှလုံးခုန်သံက ဘောက်ဘက်...ဘောက်ဘက်နှင့်
မြည်လျက် မောလုနီးပါး မြန်ဆန်လွန်းတော့သည် ။ သူမသည် လူအုပ်စု
ထဲကြားမှာ ထင်းခနဲ ပေါ်နေ၏။ အသားဖြူလွန်းလို့ လား ဆိုတော့လည်း
မဟုတ်ပါ။ တီဂျီလေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသူတွေထဲမှာ အနောက်တို
င်းသူတွေလည်း ပါသည် မို့ အသားတွေ ဆွတ်ဆွတ်ဖွေးသူကဖွေး၊ ပန်း
ဆီရောင်သမ်းသူကသမ်းနှင့် ကိုယ်စီဖြူကြသည့်အထဲမှာ အသားရောင်
ဆွတ်ဆွတ်မဖွေးသော သူမ၏ မျက်နှာသည် သာလျှင် ထင်းခနဲပေါ်
တော့သည် ။

မျက်နှာပုံစံက ဝိုင်းသွယ်သည် ဟု ခေါ်ရမည့် အချိုးတကျပုံစံ ဖြစ်၏။
မျက်ခုံးမျက်လုံး၊ နှာတံစင်းပုံနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့ မှာ တစ်ခုချင်းစီဆိုပါလျှင်
ပြောပလောက်အောင် ထူးကဲလှပနေသည် ဟူ၍ မရှိပါ။
ကြည့်ပျော်ရှုပျော်သာသာ၊ ကြည့်ကောင်းရုံသာ ဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် ထိုပ
စ္စည်းတို့ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဖွဲ့စည်းတည်ရှိပုံ၊ အကွာအဝေးနှင့် အနေအ
ထားတို့ ကပဲ ပန်းချီသဘောမှာ လက်ဝင်လျက် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်သွား

လေသ လားမသိ။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံးကျတော့ မျက်စိမခွာနိုင်လောက်အောင် မှ င်တက်ငေးနှင့် မြင်ရသူ သေငယ်ဇောနှင့် မောတော့၏။

ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပြင်မှာ ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်နိုင်သည့် စွမ်းအားတွေ လျှံထွက်နေ၏။ မိန်းမသား၏ မျက်နှာပြင်မှာ သတ္တိ၊ မာနတို့ နှင့်အတူ အတ္တကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ထက်မြက်မှုကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ပြဿနာရယ်လို့ ဖြစ်လာလျှင် ဘယ်တော့မှ ရှောင်မပြေးမည့်သဘောကို ဆောင်၏။ လာမယ့်ဘေးပြေးတွေ့ဆိုသည့် လူစားမျိုးဆိုတာ ပေါ်လွင်၏။ ထိုမိန်းမသည် ကမ္ဘာ့အလှဆုံး မိန်းမသားမဟုတ်ပါ။ ထို မိန်းမထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်ချောမောလှပသူများကို နေမင်းစစ် တွေ့ခဲ့ဖူးပေါင်းများ ပါပြီ။

ဇင်လေးဆိုလျှင်ပင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အလှချည်းသက်သက် ယှဉ်ရလျှင် ဇင်လေးကသာနိုင်၏။ မျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ ပစ္စည်းများကို တစ်ခုချင်းကြည့်သည့်အခါမှာ ရွက်ကြမ်းရေကျိုသာသာ မိန်းမတစ်ယောက်က ကမ္ဘာဆွဲဆောင်နိုင်ဆုံးသော မိန်းမသာဖြစ်နေတာကို ကြည့်လျက် ရင်သပ်ရှုမောရပါတိ။ ထို မိန်းမသည် တင့်တယ်၏။ ဂိုက်ဆိုက်ကျ၏။ ပြေပြစ်၏။ မျက်နှာကို ချိုထားပုံ၊ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ လက်လွှဲပုံကစ၍ ခရီးဆောင်အိတ်၏ ဆွဲကိုင်းကို ဆွဲထားသည့် လက်အနေအထားကစလို့ အချိုးကျလွန်း၏။ သူမ၏ လှုပ်ရှားဟန်သည် စကားလုံးတစ်လုံးချင်းမှာ အသံမချို့ငြား၊ စာကြောင်းတိုင်းမှာ ကာရန်မိနေသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့်တူ၏။

နေမင်းစစ်...သေငယ်သေတော့၏။

သူမ ဆွေမျိုးကိုသော်လည်းကောင်း၊ လာရောက်ကြိုဆိုသူ အသိမိတ်ဆွေကိုသော်လည်းကောင်း၊ တွေ့သွားဟန်ရှိ၏။ သူမ လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သည် ။ ခပ်ဝေးဝေးမှ လှမ်းပြုံးလိုက်သော ကိုယ့်အတွက် မဟုတ်သည့်

အပြီးတစ်ပွင့်သည် နေမင်းစစ်ဆိုသော ယောက်ျားထံသို့ မိုးကြိုးပစ်တာ ထက် ဆိုးသော ပေါက်ကွဲမှုဖြင့် ရင်ကိုတည့်တည့်မှန်၏။ ထိခိုက်၏။ ဒဏ်ရာပြင်းစွာရလေသတည်း။

“ကို..ကို.... လို့ ဆို”

ဇင်လေးက လက်ကိုဆောင့်ဆွဲလိုက်တော့မှ သေငယ်ဇောနှင့် မျောရာမှ ပြန်ရှင်လာသူကဲ့သို့ ယောင်မှားစွာ လန့်နိုးရလေတော့သည်။ အသိစိတ်တို့ ကိုယ်နှင့်ပြန်ကပ်ချိန်မှာ တောင် နောက်ဆုံး သေငယ်ဇောဖြင့် သူမကို ခေါင်းဖျားခြေဆုံး ကြည့်လိုက်ဖြစ်သေးသည်။ စီးထားသော သုံးလက်မထက် မနည်းမြင့်နိုင်သော ခုံမြင့်ဖိနပ်က မီးခိုးပြာရောင် ဂျင်းဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်နှင့် အမျိုးသမီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ပို၍ ကြော့ရှင်းသွားစေသည် ဟူသော ထင်မြင်ချက်တစ်ခု ဖြတ်ပြေးလိုက်ပါသေးသည်။

“မမထက်မြက်”

“ဇင်လေး”

သူမတို့ နှစ်ယောက် ပြေးအပွေ့မှာ ဘွားဘွားက မလှုပ်တလှုပ်နှင့် ထနေသည် မို့ နေမင်းစစ်က ဝိုင်းကူထူပေးလိုက်ရသည်။ မြတ်စွာဘုရား... ခက်တော့ ခက်ကုန်ပြီထင်သည်။ ဇင်လေး ခေါ်လိုက်သည် လေ။ မမထက်မြက်....တဲ့။

“ဘွား”

“မြေးမ...ရောက်ပြီနော်၊ ကျုပ်စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

သူမက ဘွားဒေါ်အိမ်စည်ကို ပြေးဖက်ပြန်၏။ ပါးချင်းဘယ်ပြန်ညာပြန်ကပ်ရာတွင် သူမ၏ ခါးကို တော်တော်ကြီး ကိုင်းလိုက်ရသည်။

“ကမ္ဘာကြီးကို ရွာကြီးတစ်ရွာလို သဘောထားလိုက်ရင် မမက ဟိုဘက်လေးငါးအိမ်ကျော်ကနေ ဘွားဆီလာခဲ့တာပဲ”

“ဟုတ်ပါ့...ဟုတ်ပါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် ဝေးလွန်းလို့ လေယာဉ်ပျံတစ်ညအိပ်စီးရတာတော့ မကောင်းပါဘူး”

သူမ၏ ရယ်သံသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချို့ဆုံးငါးတစ်ခုနယ် မြူးသွက်၏။ သူမဟာ နေမင်းစစ်ဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ညီမလေးလို ချစ်သူလို လေးစားမြတ်နိုးလျက် တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ရသော ချစ်သူရှိနေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မကြာခင် ချစ်သူနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲ ကျင်းပတော့မှာ ဖြစ်ရုံမျှမက၊ ထိုချစ်သူက ကိုယ့်ဘေးနားမှာ ယှဉ်တွဲလျက် ရှိနေဆဲဖြစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ထိုယောက်ျား၏ ရင်ထဲသို့ ဟာရီကိန်းဝင်မွေ့သလို၊ ထိုးခွဲတိုက်စားဖွဲ့ခြွေသွားနိုင်ပုံက အစွမ်းထက်လှချေ၏ တကား။

*

(၂)

“ဒေါ်အိမ်စည်မျိုးဆက်”ဆိုသည် ကို ကြားဖူးနားဝများကြ၏။
ဆွေကြီးမျိုးကြီး၊ ရာထူးကြီးတွေမှ ဆင်းသက်ခဲ့ကြသည် မှာ ဒေါ်အိမ်စည်၏ ခင်ပွန်း ဦးအောင်ကြီး အထိပင်။ ဦးအောင်ကြီးက ဒေါ်အိမ်စည်ကဲ့သို့ အသက်မရှည်ရှာ။ သို့ပေမယ့် မွေးခဲ့သမျှသော သားသမီးလေးယောက်မှာ ပညာတတ်တွေ၊ ရာထူးကြီးတွေ၊ ယခုတံခါးဖွင့်စီးပွားရေးစနစ်ကျတော့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တွေ၊ စီးပွားရေးခေတ်မှာ ဒေါ်အိမ်စည်ကိုယ်တိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့သေး၏။ သားသမီးလေးဦးအနက် အကြီးဆုံးသမီး ဒေါ်ကြော့ကြော့ရီက ဦးထက်မြက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ရေကြည်ရာ မြက်နုရာဆိုသလို အင်္ဂလန်နိုင်ငံသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ။ အဲသည် မိသားစုမှ တစ်ဦးတည်းသောသား “ကိုဦးထက်မြက်” နှင့် တစ်ဦးတည်းသောသမီး “မမထက်မြက်”တို့ ကို မွေးသည်။ ။

ဒုတိယသမီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်က ဦးတင်မောင်ထွန်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ သားတစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက်ထွန်းကား၏။ တတိယသား ဦးတိုးလွင်က ဒေါ်ဆွေဆွေသန်းနှင့် အိမ်ထောင်ကျ၏။ သမီးချည်း နှစ်ယောက်မွေး၏။ အငယ်ဆုံးသားဦးမျိုးဇင်က ဒေါ်ခင်ခင်လေးနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ခင်သဇင်လေးကို မွေးသည်။ ။ ဇင်လေး ဖခင်သည် ဘွားဒေါ်အိမ်စည်၏ သား အငယ်ဆုံး ဖြစ်သလို၊ ဇင်လေးက မြေးတွေထဲမှာ လည်း အငယ်ဆုံးဖြစ်လေ၏။ ယခုလက်ရှိ ဒေါ်အိမ်စည် မျိုးဆက်မှာ အင်္ဂလန်တွင် သမီး၊ သမက်နှင့် မြေးနှစ်ယောက်။

ရန်ကုန်မှာ သမီးတစ်ယောက်၊ သားနှစ်ယောက်၊ သမက်တစ်ယောက်၊
ချွေးမနှစ်ယောက်၊ မြေးယောက်ျားတစ်ယောက်၊ မြေးမိန်းကလေး ငါး
ယောက်ရှိလေ၏။

“ဒေါ်အိမ်စည်တို့ မျိုးရိုးဟာ တကယ့်ကို မျိုးကောင်းရိုးကောင်း .. ဟို
ဒေါ်အိမ်စည်မိဘ ဘိုးဘွား လက်ထက်ကစပြီး ဒေါ်အိမ်စည် မြေးတွေအ
ထိ ဆွေမျိုးစုထဲမှာ ဗွေဖောက်တဲ့ သူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ လင်ကွဲမ
ယားကွဲ မရှိဘူး၊ နောက်မီးလင်းတာတို့ ရှေ့မီးလင်းတာတို့ ဝေလာဝေး
...

ပွဲလမ်းသဘင်မှာ အရက်ကို အလှသောက်၊ မသောက်မဖြစ်
သောက်ကြတာကလွဲလို့ အမူးသမား မပါဘူး၊ လူငယ်လူရွယ်တွေထဲမှာ
ဆေးသမား မပါဘူး၊ မိန်းမလိုက်စားတဲ့ သူ မပါဘူး၊ ယောက်ျားတွေနဲ့
ဣန္ဒြေမဲ့သိက္ခာမဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး မပါဘူး
..

ပညာမရှာ စီးပွားမရှာဘဲ ရှိပြီးသား ပိုက်ဆံထိုင်ဖြုန်းနေတဲ့ ကလေး
ကချေ လူပေါ်ကြော့ မပါဘူး”

မေမေ ဒေါ်မြမြစိမ်းက နေမင်းစစ် ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ဤစ
ကားတွေကို ခဏခဏ ပြောခဲ့ပါသည် ။ ဒေါ်အိမ်စည်မျိုးရိုးကလည်း အ
ကောင်းတွေကိုယ်စီ လွန်ကြသူချည်းမို့ မျက်ဝါးထင်ထင် မဟုတ်လျှင် ယုံ
နိုင်ဖွယ်မရှိပါ။ အပိုတွေ ပြောနေသလား ထင်ရလောက်အောင် ကောင်း
လွန်လွန်း၏။

“သူတို့ မျိုးရိုးချည်း အမွှမ်းတင်မနေပါနဲ့ မေမေရဲ့ ၊ ကျွန်တော်တို့ မျိုး
ရိုးမှာ ရော လူဆိုးပါသလား၊ ထောင်ကျပါသလား”

“မပါပါဘူး၊ မေမေတို့ လည်း မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းလာ

ခဲ့ကြတာပါပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့ သားဆို သတင်းကို မွေးနေတာ၊ သမီးရှင်တွေက မျက်စိကျလိုက်ကြတာ သား သိတဲ့ အတိုင်း”

ဘယ်သမီးရှင်တွေက ဘယ်လိုပင် မျက်စိကျစေ၊ ဒေါ်မြမြစိမ်းကတော့ ခင်သဇင်လေးမှ ခင်သဇင်လေး။

“ဒေါ်အိမ်စည်မှာ မြေးမချည်း ဒီမှာ ငါးယောက်ရှိပေမယ့် မေမေတော့ ဇင်လေးကိုပဲ မျက်စိထဲမှာ အတွေ့ဆုံး”

ဆွေမျိုးစုနှစ်စုက ဘိုးဘွားဘီဘင် လက်ထက်မှ စ၍ ခင်မင်လာခဲ့ကြသည် ။ ဂုဏ်ကြီးဒြပ်ကြီး အုပ်စုချင်းမို့ ကိုယ်ချင်း ကိုယ်ချင်းသာ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ တန်သည် ဟု မာနနှင့် ယူဆထားတာလည်း ပါသည် မို့ ဆွေမျိုးစုံကြီး နှစ်စုသည် လူစေ့တက်စေ့လောက်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြပါ၏။ ဤဆွေမျိုး၏ အရေးအခင်းသည် ဟိုဆွေမျိုးစု၏ အရေးအခင်း ဖြစ်သလို၊ ဟိုဆွေမျိုး၏ ကိစ္စကြီးငယ်တိုင်းမှာ ဤဆွေမျိုးစုက ပါရသည် ။ တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ရေးကြီးခွင့်ကျယ် ကိစ္စတိုင်းမှာ တိုင်ပင်၏။ ဟိုအုပ်စုကို မတိုင်ပင်ဘဲ ဤအုပ်စုက ဆုံးဖြတ်ချက်မကျ။ လူကြီးတွေချင်း အလွန်ခင်ကြသလို၊ လူငယ်တွေချင်း အခင်လွန်ကုန်ကြသူတွေလည်း ရှိကာ ချစ်ကြ၊ ကြိုက်ကြ၊ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ သူကျ၊ ဤဆွေမျိုးစုနှစ်စုသည် တစ်စုတည်းလို ပေါင်းရုံးစုစည်းလုံးထွေးနေခဲ့ကြပါ၏။

နေမင်းစစ်နှင့် ဇင်လေးဆိုလျှင် ငယ်စဉ်ကတည်းက အလွန်ချစ်သည့် မောင်နှမလို နေခဲ့ကြသူတွေ ဖြစ်၏။

“သားရေ .. မေမေကတော့ ဇင်လေးမှ ဇင်လေးပဲနော်”

နေမင်းစစ် ငြင်းစရာမရှိပါ။ ဇင်လေးသည် ယခုမှ မြင်ဖူးရသည့် သတို့သမီးလောင်းဆိုလျှင် တောင် ဘာတစ်ခုမျှ ပြောစရာမရှိပါ။ ရုပ်ရည်၊ ပညာ၊ ဥစ္စာ၊ အလိမ္မာ၊ မျိုးရိုး ဘာမျှ အပြစ်ဆိုဖွယ် မရှိလွန်းလို့ တောင်

အံ့ဩရမည့် မိန်းမသားမျိုးပါ။

“ဘာမထုံတက်တေး လုပ်နေတာပဲ၊ ငြင်းမယ်ကြိမလို့ လား”

နေမင်းစစ်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ဇင်လေးက ယောက္ခမလောင်းတစ်ရာရှေ့မှာ ချပြရင် တစ်ရာလုံးက ဖျက်စီးကျမယ့် ချွေးမလောင်းမျိုးပဲ မေမေ”

“အမေကြိုက်နေရုံနဲ့ ပြီးမလား၊ သားကြိုက်ဖို့ ကလည်း လိုသေးတာ၊ မကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်ရမှာ ပဲ၊ ကြိုက်ရင်လည်း ကြိုက်ရမှာ ပဲ”

ငယ်စဉ်ကတည်းက ခင်မင် ပွန်းတီးခဲ့ကြပြီးမို့ ဒေါ်မြမြစိမ်းက သူ့ဆန္ဒကို ဖိပြော၏။ နေမင်းစစ်က ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားသည် ။ ဇင်လေးကို သူ ချစ်ပါသည် ။ ညီမအငယ်ဆုံးလေးလို ချစ်သည် ။ ဇင်လေးကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်လျက် ဇင်လေး ကရိကထလေးများကို ဆောင်ရွက်ပေးနေရတာ ကျေနပ်သည် ။ ဇင်လေးကို အမြဲလို သတိရကာ၊ ဇင်လေး မှာ ဘာများ လိုအပ်နေဦးမလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲဆိုတာ အတွေးထဲ အမြဲရှိသည် ။

“ဦးမင်းခန့် ဒေါ်သက်ထားခင် သိတယ်မှ လား၊ မကြာခင်ကမှ ကုမ္ပဏီချင်း ဆက်စပ်ပြီး အန်တီ ဒေါ်အိမ်စည်နဲ့ ခင်၊ ကိုတိုးလွင်နဲ့ ခင်၊ ကိုမျိုးဇင်နဲ့ ခင်၊ ခင်ကုန်ကြရတာ၊ သူတို့ မှာ သားချည်းသုံးယောက်”

“သိပါတယ် မေမေရာ၊ နာမည်တွေကစပြီး အချိုးမကျဘူး၊ နွေမခတဲ့ .. မိုးမခတဲ့ .. ဆောင်းမခတဲ့ ”

“ဪ .. သားကလည်း ၊ သားနာမည်ကျတော့ရော နေမင်းစစ်တဲ့ ၊ ခုခေတ်မှာ နာမည်ကို ခပ်ဆန်းဆန်း မှ ညွှန်ကြတာပဲဟာ”

“ကျွန်တော့်နာမည် ဆန်းတာက ယောက်ျားဆန်သေးတယ်၊ သူတို့

နာမည်တွေက မိန်းမဆန် တယ်”

နေမင်းစစ် အဲဒီညီအစ်ကို သုံးယောက်ကို သိပါသည်။ မျက်နှာကြောလည်း သိပ်မတည့်လှပါ။ လူချင်းက ရွယ်တူတန်းတူတွေ၊ ရေကူးကန်မှ ဆုံပြီဆိုလည်း သူတို့ နှင့် ကိုယ်တို့ အုပ်စုက အပြိုင်။ ကလပ်မှာ ဘိလိယက်ထိုးကြပြီဆိုလည်း အဲသည် အုပ်စုက ကိုယ်တို့ အဖွဲ့နှင့် အပြိုင်။ ပြိုင်တိုင်းမှာ သူသာလိုက်၊ ကိုယ်သာလိုက်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုသော် သူ မသာ ကိုယ်မသာ။ သူငယ်ချင်း ထွန်းစိန်ချစ်ကတောင် ပြောသေး။

“ပြိုင်လိုက်တိုင်း သူ မသာ ကိုယ်အလောင်းပဲကွာ .. တောက် ..”တဲ့ ။

“ထူးဆန်းတာက ညီအစ်ကို သုံးယောက် တွဲရတယ်လို့ ၊ ငါတို့ ညီအစ်ကိုတွေဆို သူတစ်လမ်း၊ ကိုယ်တစ်လမ်းပဲ၊ အရေးတကြီးကိစ္စရှိရင်တော့ အသိပေးတာပေါ့၊ တိုင်ပင်တာပေါ့၊ မဟုတ်လို့ ကတော့ကွာ၊ သူဘာလုပ်နေမှန်းလည်း ငါမသိဘူး၊ ငါဘာလုပ်နေမှန်း သူမသိဘူး။ ယောက်ျားတွေဆိုတာ ညီအစ်ကိုချင်း မပေါင်းပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေါင်းတာ”

“သုတ”က ပြောတော့ ထွန်းစိန်ချစ်က “ဟုတ်ပါ့ကွာ”ဟု ထောက်ခံ၏။

“သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်နှစ်နဲ့ သုံးလပဲ ကွာတယ်ဆိုလား၊ အရွယ်ညီနေလို့ လည်း တွဲဖြစ်တာ ထင်ပါရဲ့ ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်တွေ တော်တာတော့ ငြင်းမရဘူး၊ အားကစားဆိုလည်း နောက်ကျ မကျန်ဘူး၊ စီးပွားကျတော့လည်း တက်ညီလက်ညီ ရှာနေကြတယ်၊ မာနကြီးကြတာတစ်ခုပဲ ပြောစရာ ရှိတယ်”

အဲသည် “မခ”အုပ်စု ညီအစ်ကို သုံးယောက်က မာနကို အတိအလင်း

ကြီး ပြထားကြ၏။ တော်ရုံတန်ရုံလူကို တူတယ် တန်တယ်လို့
မထင်ခြင်းဟာ အထက်လွှာ လူတန်းစား၏ ညဉ့်ဖြစ်ပေမယ့် မကောင်း
တတ်တာ၊ နာမည်ကောင်းယူချင်တာ၊ လူကဲ့ရဲ့ ခံရမှာ ကြောက်တာ စသ
ည် စသည် အပြင် မာနက ရင်ထဲမှာ ရှိပေမယ့် မာနကြီးတာ မကောင်းပါ
ဘူးလေဆိုသည့် တရားသဘောလေးနှင့် ဆင်ခြင်ကြရပါ၏။ “မခ” ညီအ
စ်ကို သုံးယောက်ကတော့ အတိအလင်း မာနကြီးကြသူတွေဖြစ်သည် ။
ပျော်ပျော် နေကြသည် ။

“မိန်းမရဖို့ များ တကူးတက လိုက်ပိုးနေစရာ မလိုပါဘူး” ဟု ခပ်တ
ည်တည် ပြောကြ၏။

သူတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်မှာ ရုပ်တွေကလည်း ချောကြ၏။ ချော
မောလှပကြီးတွေ မဟုတ်ငြား၊ ချောသည့်ဘက်ပါ၏။
အရပ်တွေကလည်း မြင့်ကြ၏။ မြင့်ထားလိုက်တာမှ ညီအစ်ကို သုံးယော
က် တညီတည်း ငါးပေဆယ့်တစ်လက်မတွေတဲ့ ။ အရပ်အမောင်းနှင့် လို
က်ဖက်သည့် ပြည့်သော အသားအရေလည်း ရှိကြ၏။

“နွေမခတို့ ညီအစ်ကိုသုံးယောက်များ တန်းစီပြီး လျှောက်လာရင် မြ
င့်မြင့်မားမားကြီးတွေနဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးတစ်ခု ကာချလိုက်သလား မှ
တ်ရတယ်”

အဲသည် လိုလည်း အပြောခံကြရပါသည် ။ ထိုညီအစ်ကို သုံးယောက်
သည် ချီးကျူးလောက်ဖွယ်တွေရှိတာ မှန်ပါသည် ။ သို့ပေမယ့် အဖေသူ
ဌေး၊ ညီအစ်ကို သုံးယောက်လုံး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတွေနှင့် ကိုယ်စီ သူ
ဌေးတွေမို့ အရှိထက်ပို၍ ပင့်မြှောက်ချီးကျူးနေကြတာလည်း ပါသည် မို့၊
မခညီအစ်ကို သုံးယောက်၏ သတင်းက နေမင်းစစ်တို့ ဆွေမျိုးစု
အသိုင်းအဝိုင်း၊ ဇင်လေးတို့ ဆွေမျိုးစု အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ရွယ်တူယော

ကျားလေးတွေထက်၊ သူတို့ က ပို၍ နာမည်ကြီးကြသည်။ ။

ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုမင်းသားမဟုတ်၊ အဆိုတော် မဟုတ် ပြည်သူချစ်သော ပြည်သူသိ အနုပညာရှင်၊ အားကစားပညာရှင်တွေ မဟုတ်ပါဘဲ၊ အဲဒါတွေနှင့် တန်းတူ နာမည်ကြီးကာ ရန်ကုန်မြို့မှာ တော့ ဦးမင်းခ၊ နွေမခ၊ မိုးမခ၊ ဆောင်းမခ ဆိုတာကို လူတိုင်းကြားဖူးနားဝ ရှိနေကြရတော့သည်။ ။

အဲသည် အုပ်စုက ဇင်လေးတို့ မိဘ၊ ဘကြီးတွေနှင့် ခင်မင်ကုန်ပြီဆိုပဲ။ “မခ”တွေနှင့် ယှဉ်ရလျှင် တခြားယောက်ျားတွေက ကျန်ရစ်မြဲလိုမို့ အဲသည် ညီအစ်ကို သုံးယောက်ကိုတော့ ခပ်လန့်လန့် ဖြစ်၏။ သုတကတော့ ...

“ဘာလန့်စရာ ရှိစရာရှိလဲ၊ သူတို့ က အရပ်ငါးပေဆယ့်တစ်လက်မ၊ မင်းက ခြောက်ပေ၊ တစ် လက်မ ပိုမြင့်တော့ မင်းသာတယ်”

ဟု နောင်ပြောင် ပြောဆိုဖူး၏။

နေမင်းစစ်သာတာဆိုလို့ အရပ်တစ်လက်မ ပိုတာပဲ ရှိလျက်၊ ကျန်တာတွေမှာ မယှဉ်သာပါ။ သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေ နောက်နားက ကပ်လိုက်ရတာများ သည် ။ အထက်လွှာ အုပ်စုချင်းမို့ အဲသည် ညီအစ်ကိုတွေက နေမင်းစစ်ကို တွေ့လျှင် (ရင်ထဲမှ ခင်တာ မခင်တာမသိ၊ ကျိတ်ပြိုင်ချင်လည်း ပြိုင်နေမည်) ခင်မင် ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံ၏။

“ကိုနေမင်းစစ် .. ချက်စ်ချကြမလား”

ခင်သလို မင်သလိုနှင့် ကြုံဆုံတတ်သည့်အခါတွေမှာ စိန်ခေါ်လေ့ရှိ၏။

“အငယ်ဆုံးကောင် ဆောင်းမခနဲ့ လွှတ်ပေးမယ်”

လူခင်ချင်း ခင်၍ နှိမ်ပြီးပြောသလို၊ နောက်သလိုပေမယ့် အဲသည် သုံးယောက်မှာ ဆောင်းမခက ချက်စ် Chess အတော်ဆုံးဆိုတာ နေမင်း စစ်ကလည်း သိထားပြီးသားပါ။

“ကိုနွေနဲ့ မှ လက်ရေချင်းညီတယ်ဗျာ”

သုံးယောက်မှာ နွေမခက ချက်စ်ညံ့၏။ ဒါကို နေမင်းစစ် သိတော့ ရယ်၍ ပြောသည် ။ ညံ့သည် ဆိုတာတောင် နေမင်းစစ် အတော်ကြီး ကြိုးစားထိုးမှ သုံးပွဲမှာ နှစ်ပွဲနိုင်တာမျိုး ဖြစ်၏။ ဆောင်းမခနှင့်သာဆိုလျှင် သုံးပွဲမှ ၁ သုံးပွဲလုံးရုံးမှ ၁ သေချာ၏။ သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေနှင့် အပေါ်ယံမှာ အလွန်ခင်မင်သော လူကုထံအချင်းချင်းလို ပေါင်းသင်းရသည့်သူတွေ ဖြစ်နေသည် ။

“သားရဲ့ .. သမီးရှင်တွေဆိုတာ ကိုယ့်မှာ သမီးပျိုဘယ်နှယောက်ရှိပါတယ် .. ကြည့်ပါ၊ ကြိုက်တဲ့ သားက ကြိုက်တဲ့ သမီးကို ရွေးပါဆိုတာမျိုးကို တဲ့ တိုးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ စကားလှအောင် လှည့်ပတ်ပြီး အဲဒီသဘောမျိုးပြောကြတာ သားရဲ့ ”

“ကျွန်တော်သာ သမီးရှင်ဆိုရင် နာမည်တွေကစပြီး မကြိုက်ပါဘူး မေမေရာ”

“သားရဲ့ .. သားဦးက နွေမှာ မွေးတာ၊ အလတ်က မိုးမှာ မွေးတာ၊ အငယ်ဆုံးက ဆောင်းမှာ မွေးတာတဲ့ ”

“အဖေနာမည်က ဦးမင်းခလေ၊ အဖေ့နာမည်ထည့်ပြီး မှ ညံ့ချင်ရင် နွေမင်းခ၊ မိုးမင်းခ၊ ဆောင်းမင်းခလို့ မှ ညံ့တာကမှ ယောက်ျားဆန်ဦးမယ်”

“ဦးမင်းခက သူ့သားတွေကို နွေမှာ မွေးတဲ့ သားလည်း နွေရဲ့ အပူရှိန်

မခ မကျရောက်စေနဲ့ ၊ မိုးမှာ မွေးတဲ့ သားလည်း မိုးရဲ့ မှုန်မှိုင်းတဲ့ ဒဏ်ကို မခံစားရစေ၊ ဆောင်းမှာ မွေးတဲ့ သားလည်း ဆောင်းရဲ့ အအေးဒဏ်ကို တွန်းလှန်နိုင်စေ၊ ရာသီဥတုဒဏ်နဲ့ သဘာဝလောကဓံ မှန်သမျှကို သူ့သားတွေဆီမှာ မကျမခစေရဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တဲ့ သားရဲ့ ”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ၊ ကြီးကျယ်လိုက်တဲ့ ဆင့်ဖင်၊ အား ... ကန်တော့ မေမေ”

ဒေါ်မြမြစိမ်းက ရယ်၏။

“သူတို့ ဘာသာ ကြီးကျယ်တာ မာနကြီးတာ ဘဝင်မြင့်တာတွေထားပါ၊ ဒါတွေက ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဦးမင်းခနဲ့ သားရဲ့ ဖေဖေနဲ့ က ခင်တာ သိတာ ကြာတော့ သားတို့ လူငယ်ချင်းလည်း သိနေတာ၊ အဲဒီအုပ်စုက ဒေါ်အိမ်စည်အုပ်စုကို သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မသိတာတော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ်၊ အဆက်အစပ် မရှိတော့ မခင်မမင်ခဲ့ရသေးဘူးပေါ့...”

ဒေါ်အိမ်စည် အုပ်စုကလည်း ဦးမင်းခတို့ သားအဖတတွေကို ကြားဖူးနေတာပါ၊ လူချင်း အဆက်အစပ် မဖြစ်သေးလို့ သာ မခင်မမင်ကြရတာ၊ ခုတော့ လုပ်ငန်းချင်းစပ်ပြီး ခင်ကုန်ကြပြီ၊ အပေါင်းအသင်း လုပ်ကုန်ကြပြီ၊ မေမေဖြင့် သိပ်တောင် မသင်္ကာဘူး”

“ကိုတိုးလွင်က သမီးနှစ်ယောက်၊ ကိုမျိုးဇင်က သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်လေ၊ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ များ ခင်အောင် မင်အောင် ပတ်သက်ကုန်ကြသလားလို့ ”

ဒါမျိုးက အထက်တန်းလွှာဆိုသော ရေပေါ်ဆီလူတန်းစားမှာ ရှိတတ်သည့် ဉာဉ်တစ်မျိုးမို့ မေမေ ထင်မည်ဆိုလျှင်လည်း ထင်ချင်စရာပါ။ မေမေက ကိုမျိုးဇင်ဟု ခေါ်သူသည် ဇင်လေး၏ ဖခင်ဖြစ်၍ ကိုတိုးလွင်ဆိုတာက ဘကြီး ဖြစ်၏။ ဦးတိုးလွင်၏ သမီးနှစ်ယောက်သည် ဇင်လေး

နှင့် ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲတွေ ဖြစ်၏။

“မေမေ ဒေါ်အိမ်စည်ကလည်း ခါတိုင်းများ ဆို သူ့မြေးထီးတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုက မိန်းမတွေကို ကြည့်ပြီး သူ့မြေးတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဘက်က ယောက်ျားတွေကို ကြည့်ပြီး၊ ဒီတစ်ခါမှ ဦးမင်းခသားတွေ သွားကြည့်ရလား”

“ကံသေကံချ ကြည့်ပြီလို့ မေမေ မပြောပါဘူး၊ ထင်ကြေးပေါ့သားရဲ့ ၊ မေမေတို့ ဘက်မှာ လည်း အရွယ်သိပ်မရောက်သေးတဲ့ ခပ်ငယ်ငယ် ကောင်လေးတွေနဲ့ အိမ်ထောင်သည် တွေများ နေတာ၊ အရွယ်ရောက်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲဝင်နေတဲ့ ယောက်ျားလူပျိုဆိုလို့ သားတစ်ယောက် ပဲ ကျန်တာလေ”

ဟုတ်ပါရဲ့ ... ဟု တွေးမိ၏။

“မေမေတို့ ဆီက တက်လာမယ့် နောက်ပေါက်တွေနဲ့ အန်တီဒေါ်အိမ်စည်အုပ်စုက တက်လာမယ့် နောက်ပေါက်တွေချင်းကျတော့ ကြည့်ချင်ကြည့်မှာ ပေါ့၊ ခုအခြေအနေက အန်တီမှာ မြေးပျိုမလေး ယောက်လေ၊ ဒုတိယသမီး၊ မြင့်မြင့်ခင်က မွေးတဲ့ နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက် အပျိုကျန်တယ်”

အဲသည် .. ဦးတင်မောင်ထွန်း ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်မှ မွေးသော သားတစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက် အနက်မှ သားနှင့် သမီးတစ်ယောက်သည် နေမင်းစစ်တို့ အုပ်စုမှ ၊ နေမင်းစစ်နှင့် ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို မောင်နှမတွေနှင့်သာ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“အဲဒီလိုကျတော့ သားကို အန်တီဒေါ်အိမ်စည်က လိုလားတယ်ထားဦး မြေးပျိုမက လေးယောက်”

နေမင်းစစ်က ရယ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော်သာ နတ်သား ဆိုရင်တော့ တစ်ဖက်ငါးရာပဲ”

“မဟုတ်တာ သားရယ်၊ ဒီစကားမျိုးကို ယောင်လို့ တောင် မနောက်ပါနဲ့ ၊ မေမေတို့ မျိုးရိုးက သေတပန်သက်တဆုံး တစ်လင်တစ် မယားစနစ်ပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြပစေပေါ့ မေမေရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ယောက်တော့ ကျန်မှာ ပဲဟာ”

“အဲဒီ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်ဟာ ဇင်လေး မဖြစ်မှာ စိုးလို့ မေမေက ပြောနေတာ၊ မေမေကလည်း သားရှင်ဆိုတဲ့ အထက်စီးနဲ့ ရွေးရရင် ဇင်လေးကို ရွေးတယ်၊ ဇင်လေးဟာ အန်တီဒေါ်အိမ်စည်ရဲ့ ဒုတိယ အချစ်ဆုံးမြေး”

“ဒါဖြင့် ပထမအချစ်ဆုံးမြေးက ဘယ်သူလဲ”

“သမီးအကြီးဆုံး ကြော့ကြော့ရီက မွေးတဲ့ မမထက်မြက်တဲ့ ၊ အင်္ဂလန်မှာ သမက်ဖြစ်သူက အင်္ဂလန်သွားတော့ သမီးလည်း ပါ၊ မြေးတွေလည်း ပါ၊ ခပ်ငယ်ငယ်တည်းက သွားကြတော့ သား ဘယ်မှတ်မိလိုက်မလဲ ၊ အကြီးကောင် ကိုဦးထက်မြက် မပြောနဲ့ အငယ်မ မမထက်မြက်တောင် သားထက် နှစ်နှစ်လားကြီးတယ်၊ သူတို့ သွားကြတော့ အငယ်မလေးမှ သုံးနှစ်သမီးဆိုတော့ သားက အခါလယ်သားလေး၊ ဘယ်မှတ်မိမလဲ”

“အဲဒီမြေးတွေက ပြန်မလာကြတော့ဘူးလား၊ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ ပြောသံဆိုသံတောင် သိပ်မကြားရဘူး”

“မေမေတို့ နဲ့ မပြောဖြစ်တာပါ၊ သူတို့ ချင်းတော့ ပြောဖြစ်မှာ ပေါ့၊ ဒီကြားထဲ နှစ်ခေါက် သုံး ခေါက်ဆိုသလိုတော့ ပြန်လာပါတယ် သားရဲ့ ၊

သူတို့ စီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ စင်ကာပူဝင်၊ မလေးရှားဝင်နဲ့ မြန်မာပြည်မှာ လေးငါးရက် တစ်ပတ်ဆိုသလောက် နေဖြစ်တော့ သူတို့ ဆွေမျိုးထဲမှာ တောင် အိမ်နဲ့အောင် ထမင်းလိုက်မစားဖြစ်လိုက်ရဘူး၊ မေမေတို့ တောင် နှုတ်ဆက်ရုံရယ်၊ အိမ်မှာ ထမင်းတွေ ဘာတွေ ဖိတ်မကျွေးဖြစ်တော့

သားကလည်း ကျောင်းသားရှိသေးတာ၊ မဆုံဖြစ်မပြောဖြစ်နဲ့ မသိ တော့ဘူးလို့ ဖြစ်နေတာ၊ ဒါ ထားပါ၊ မေမေက အန်တီဆီမှာ ဇင်လေးကို လက်ဦးအောင် တောင်းချင်တာ”

နေမင်းစစ် ဇင်လေးကို ချစ်ပါသည် ။ ချစ်သည် ဆိုရာမှာ ဖြူစင်ချစ်န င့် ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ရခြင်း ဖြစ်၏။ ဘွားအိမ်စည်၏ လက် ကျန်အပျိုလေးယောက်ထဲမှာ သာမက၊ အိမ်ထောင်သည် တွေ၊ မတိမ်းမ ယိမ်းတွေ၊ ခပ်ငယ်ငယ် မြီးကောင်ပေါက် အထီးလေးတွေ အမလေးတွေ အားလုံးမှာ ဇင်လေးကိုသာ အချစ်ဆုံး အခင်ဆုံး ဖြစ်သည် ။ အဲသည် လို ချစ်ခင်မနေလျှင်တောင် လေးယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ရွေးပါဆိုလျှင် ဇင်လေးကိုပဲ ရွေးရပါမည်။

ဇင်လေးက အလှဆုံး၊ အလိမ္မာဆုံး၊ သဘောအကောင်းဆုံး၊ သည်းခံစိတ် ရှည်တတ်ဆုံး၊ တစ်ဖက်သားကို ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်ဆုံးနှင့် သဘောဖြူအူစင်း အကောင်းမြင်ဝါဒီသမားလေးလည်း ဖြစ်၏။ ဇင်လေး ကို နေမင်းစစ် လက်ထပ်နိုင်ပါသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကိုယ့်မှာ လည်း ချစ်သူရည်းစားရယ်လို့ မှ ရှိမနေဘဲ။ ကိုယ့်အတွက် အသင့်တော်ဆုံး မိန်းကလေးတွေ့လို့ မှ ခေါင်းခါလျှင် နေမင်းစစ်တို့ လူမိုက်ဖြစ်တော့မည်။ အဲဒါတွေထက်ပိုသော အချက်တစ်ချက် ရှိပါသေးသည့် ။

ဇင်လေးကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးလိုက်နိုင်ခြင်းတည်း။

ဇင်လေးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရဖို့ နှမြောလှပါ၏။ ဇင်လေးကို တစ်ယောက်ယောက်နှင့် စေ့စပ် လက်ထပ်ချေတော့ရယ်လို့ စွန့်လွှတ်ဖို့ ရာ နှမြောစိတ်က နေမင်းစစ်ရင်ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ပြေးဝင်၏။

ဒါသည် ပင်လျှင် အချစ်ပဲလား.....ဟု မှတ်ယူရမည် ထင်ပါသည် ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ”

“မေမေ့သဘောပဲ”

“အမယ်လေး....ဒီစကားတစ်ခွန်းရဖို့ ပါးစပ်တောင် အမြှုပ်ထတယ်၊ သူဖြင့် ခွဲနိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ”

ဟုတ်ပါရဲ့ ။ မေမေပြောမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားလည်ရပါသည် ။ နေမင်းစစ် ဇင်လေးကို မခွဲနိုင်ပါ။ ဇင်လေးကို မြတ်နိုးသည် ။ လေးစားဖွယ် မိန်းမငယ်လေးအဖြစ် တန်ဖိုးထားသည် ။ ဇင်လေးသည် ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ ရှိကိုရှိနေရမည့် သက်ရှိပစ္စည်းလေးတစ်ခု ဖြစ်လေ၏။

ဇင်လေးကို ပိုင်ဆိုင်လိုပါသည် ။

“မေမေ...ဟိုမခတွေ့လက်ထဲ ပါသွားရင် မေမေ တရားခံပဲ”

“အမယ်...အမယ် အဲဒီလောက် ဖြစ်နေရင်လည်း ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စလေးပါ ထုတ်ချေ”

“စိတ်ချ”

မေမေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်နေပုံက ပီတိရွှန်းလှသည် မို့ နေမင်းစစ်ရင်ထဲမှာ လည်း အေးငြိမ်း ချမ်းမြေ့သွားလိုက်ရတာ အတိုင်း မသိပါဘဲ။

